

aug. 10. 1862 / 1018.
K. 113 / 1018.

Édes barátságom,

A párhuzamos újra felolvasásom. Derék
csikk, sok igarat mond, s bizonygat és
az iráshoz a ki írá; eni azonban megmaradt
korábbi állásom mellett, hogy s. i. hangja,
kellene ócsárolni s despectiv. Ugy bántik a „figyel
űnyfelekkel” min a haragvó olan szenszeivel,
mindenki neves egyjűne hányja, megjöhökös s
öszetapossa. — Akárki fia, ha veserindalái-
sal fejelekodik s valamely cikkhez olva, mely
a veserindalounól s annak irányánól kanyar, mely
a nemer pociaság jó e, vagy tulajdonair mérlegeli,
oktatólyoz, az illetőköt jobb e bal kő felől állítja
az „ítélésre”: önkémpelenül is keresi magát a cikk-
ben, kívánsai rá: kora állásaiék ő? elmettevit: ha
eraknyau otkillik-e? és hogy jóraxon mi veser magá-
ra a méltasáiból, mi a kosholáiból? — És ha tán
en is így volnam a figyeltai cikkkel: min, beme sem-
mi különös; hanem privas levelű ama állásia: hogy az
illyen sabásu tölkö min en, miny bele-foglalt: legelőtt
a csutálates. Azt hiszem vagy állásani se nem se néred

nem ad jogot a cikk.

Hallom mi mondán: a cikkhez magára érteni gyen-
geség! helyes; az az a nagy baj, hogy nem érteni,
még sokkal gonoszabb valami a gyengeségnél, miután
vagyán világosan s érthetően meg van mondva, miről
van szó: a mai szociálisbodás egész lömegéről, — egész
lömegéről. Már most, ember legyen a talpán, ki itt
átár magára átár másra névve valami exceptiofelés
mésével! De ezabban így van-e? vagy hisz az:
egész lömegéről... ez, vesztés méltatlanság!

Ere megint azt mondanád: „hízen ott van a kávar
hely a néhaiyloual(???) házára, a cikk azon répitlen
melly így kezdődik: hivemen dösmreun saq” ahá!
a famosus „jóravalót” nembe? En ségerről mara-
dok Mátyásival s Pócsal, de a „jóravalót” löre
nem megyek, inkább a Kecskésre megyek b.e.
Létfinalt nem lehet bántott, min az újításdárás
emelgős dicsérete, de eily barátság, ez a lyó jóravaló,
nem az, mellyel művelés s magasabb dologgal foglul-
kodó ember minni s méltosni lehet; központjára
vagy közműre illepre, megjárja, de költsénel kap-
nálvá egy érelnü, — ha valamivel nem devesebb —
a mediocritas, melly hogy mi jelen: nem kördéig
horatásit felidőnint. Sinnen, ére az a fejező ha-
lantó hogy elég mediocritas, de ki lehet róla?

s ha egy nem leszünk: minek ere a for-
rás nyírt s drága sajtóeseteket veszteteni? A
vikk legfőbb része er, melyben kisebbik fazi
személyek felelnek, s a legfőbb, egy rész a nemzet-
ségi s foglalkozás. Alakban az egész vikkben
bizonyos nagy érdekek, nagy, mely a legfőbb orszá-
elleni van. — Ez furcsa, hogy a Figyelő még
felkéri eren elvileg nyomonkövetni, s egy a 11. szám-
ban a Párhuzam s Wahl tanács kellő delai nyitja-
ra hátsó várm. önéneve, mis a házi leírás.

Minek, két évvel ezelő, bizonyos vesztet-
tő személyek a személyek: mit nem írok?
az felelnek: személyek! most eren, melyen
furcsa mondani én akkor boldogságtól!

A vikket vagy ország felelnek, vagy ismét az
ország; hogy felelnek, — Sajátlag magad elleni;
jeppel nélkül: már a személyek; hogy ma,
ad ismét: ama gondolat se nem, mit egy személy
a dolgot ént, személyek, személyek, személyek s
személyek, személyek volna személyek! —

A személyek személyek személyek. Sajátlan dolgo-
tokat; én az személyek, hogy személyek személyek
személyek, személyek személyek! — személyek személyek
személyek, hogy személyek személyek személyek, személyek,

az ő' válatrából pedig minden kitörölési és
meg a illes ; : inhumanus modor; ebben nem
is Miklósnak igaza, mert a Brassai modora nem
inhumanus, hanem mendikásos.

Nem elég én költő, eury; olvasd i' érn
jól mi vespul istan; neha nem istan, eury;
mivá nyomerek vagyos bizonyos hajto; tárgya láz
fog el iraj' tördem, figyelmem sies nemem javára,
hogy a sentenciá jól, vespul, warhosy mentül elléb
legye meg!

Jöttök-e? hova fogom ezt a levelet küldeni?
Pestre vagy Blicsra?

(Már aüg 10 ke is elmuld s az en' vendégeim
nek se híre se hársa.

Mi történi rekek, valódóddal, megadéddal, Ma.
dách-csal? tudósítg annak idij' ében.
isten d'lsim meg!) barátot' urkay